

Superior lokalny: Nominacja, Formacja, Czas, Opis pracy

Praktyczny Przewodnik dla Superiora Lokalnego
VINCENTIANA (2003), pp. 195-256

Nominacja

27. Superior lokalny jest mianowany przez Wizytatora, za zgodą jego rady (K 125, 4°) i po konsultacji z członkami domu (K 130 § 1). Wizytator lub Normy Prowincjalne mogą ustanowić sposób konsultacji: osobista rozmowa, list, lub też inny sposób. Wizytator jest zobowiązany poinformować Przełożonego Generalnego o dokonanych nominacjach (K 125, 4°).

28. Konwent Prowincjalny może ustanowić inny sposób powoływania superiora lokalnego (K 130 § 2).

Wymagania dla nominacji

29. Aby zostać superiorem, konfrater musi posiadać głos bierny, a zatem być inkorporowanym do Zgromadzenia przynajmniej od trzech lat i mieć ukończony 25 rok życia (K 61).

30. Ponieważ superior ma władzę jurysdykcyjną, zarówno w zakresie zewnętrznym, jak i wewnętrznym, (por., N° 36-38 poniżej), musi mieć święcenia kapłańskie (K 100). Ten warunek jednak nie jest konieczny. Za pozwoleniem Stolicy Świętej bracia także mogą być mianowani superiorami.

Formacja

31. Zaleca się, aby Wizytator gromadził superiorów na kilka dni w ciągu każdego roku celem towarzyszenia im w ich początkowej i dalszej formacji, a także celem omawiania z nimi ważnych spraw dotyczących życia i działalności prowincji. Przy tej okazji jeden dodatkowy dzień mógłby być przeznaczony na formację nowych superiorów np. w oparciu o tekst tego *Przewodnika*.¹

32. Każdy superior, odpowiedzialny przede wszystkim za własną formację, powinien uczestniczyć w odpowiednich spotkaniach, kursach i innych programach, które pomogą mu wykonywać swój urząd.

Czas trwania

33. Kadencja superiora trwa trzy lata. Może być mianowany na drugie trzechlecie. Jeśli po drugiej kadencji zachodzi konieczność sprawowania urzędu, Wizytator powinien zwrócić się o decyzję do Przełożonego Generalnego (K 130 § 1).

34. Superior może być pozbawiony urzędu jeśli Wizytator, za zgodą swojej rady i aprobatą Przełożonego Generalnego, uzna to za wskazane dla słusznej i proporcjonalnej przyczyny (K 133). Zdarza się czasami, że superior nie kończy swojej kadencji, ponieważ

¹ Por. *Praktyczny Przewodnik dla Wizytatora*, 270, 4°.

Wizytator, wraz ze swoją radą, wzywa go do podjęcia innego zadania, które akceptuje. W takim przypadku odniesienie się do Przełożonego Generalnego nie jest konieczne, o ile nie jest „usuwany” w sensie jurystycznym.

Rola

35. Superior służy wspólnocie jako całości i każdemu konfratrowi. Spełnia on swoją rolę *razem z konfratrami domu* (S 79 § 1). Jako animator wspólnoty apostołskiej „troszczy się o rozwój poszczególnych dziedzin posługi” (K 129 § 2). Jako animator wspólnoty osób żyjących razem „jak dobrzy przyjaciele” (R VIII, 2), „troszczy się o rozwój osobowy i o aktywność każdego konfratry” (K 129 § 2). Jego głównym zadaniem jest troska o wspólnotę jako całość, i o jej poszczególnych członków, w wypełnianiu posłannictwa Zgromadzenia i zadań opisanych w Konstytucjach i Statutach, w Normach Prowincjalnych i w Planie Wspólnotowym.

Prawa i obowiązki

36. Superior posiada władzę zwyczajną w zakresie wewnętrznym i zewnętrznym w stosunku do konfratrów oraz w stosunku do innych osób, które stale przebywają w jego domu. Może tę władzę delegować innym (K 131). Sprawy dotyczące działalności domu i życia wspólnotowego należą do zakresu zewnętrznego. Sprawy sumienia należą do zakresu wewnętrznego.

37. Władza superiora w zakresie wewnętrznym jest ograniczona. Nie może nalegać, aby członek domu spowiadał się przed nim lub przychodził do niego jako kierownika duchowego (Kan 630 §§ 1 i 5). Ale z drugiej strony, jeżeli członek wspólnoty poprosi go o to, superior może słuchać jego spowiedzi lub służyć jako kierownik duchowy (Kan 630 § 4). Wskazuje na to pewne napięcie w powszechnym prawie Kościoła. Podczas gdy zabrania się przełożonemu w jakikolwiek sposób nakłaniać konfratrów do otwierania przed nim sumienia, to równocześnie zachęca się ich, aby z zaufaniem przychodzili do swego przełożonego i w sposób wolny i spontaniczny otwierali przed nim swoje wnętrza (Kan 630 § 5). To zakłada autentyczny klimat zaufania i dyskrecji we wspólnocie. W przeciwnym razie konfratry nie będą się czuć wolni, aby otwierać się w rozmowie z superiorem i dzielić z nim swoje osobiste problemy i trudności.

38. Władza superiora w zakresie zewnętrznym jest bardzo rozległa. Obejmuje podejmowanie decyzji w odniesieniu do wszystkich aspektów życia i posługiwania wspólnoty. Ta władza ma być wykonywana we wspólnocie z konfratrami, jak wspomniano wyżej w numerze 35.

39. Statut 78 wymienia związałą listę praw i obowiązków superiora:

- składać Wizytatorowi sprawozdanie o stanie powierzonego sobie domu;
- powierzać konfratom swojego domu obowiązki i urzędy, których przydzielanie nie jest zastrzeżone przełożonym wyższym;
- zwoływać konwent domowy i przewodniczyć na nim;
- opracować razem ze swoją wspólnotą Program Wspólnotowy swojego domu i przedstawić go do zatwierdzenia Wizytatorowi;
- posiadać Archiwum i pieczęć swego domu;
- zaznajamiać konfratrów z rozporządzeniami Zgromadzenia i informacjami o jego życiu;

- czuwać nad wypełnieniem zobowiązań dotyczących Mszy świętych.

Wywiązywanie się z tych funkcji zakłada poświęcenie odpowiedniego czasu na sprawy administracyjne z uwzględnieniem ich duszpasterskich celów.

Relacje z członkami mieszkającymi poza domem

40. Superior powinien utrzymywać ściśle więzy z konfratrami przypisanymi do domu, którzy z powodu apostołatu lub innych słuszných przyczyn nie mieszkają na stałe w domu. Powinien ich odwiedzać, zapraszać do domu na spotkania, uroczystości i inne okazje, i upewnić się, że otrzymują informacje o domu, o prowincji i o całym Zgromadzeniu.